

ПЕРЕБИРАЮ Я СВОЄ ЖИТТЯ

Людей багато на моїм віку зустрілось,
Нехай простять, якщо уже когось забув,
Але побачитися з усіма б хотілось,
Якби назад я стрічку часу перетнув.

У пам'яті товариш із дошкільних років,
Я з ним уперше самокрутку розкурив,
Тоді й одержав перші виховні уроки,
Що батько дав мені... Але таки не бив.

До цього часу однокласники приходять
У снах, такими, як у ті часи були,
Розмови, гамір на перервах, спір заводять,
Все наче так, як і тоді було колись.

Численні друзі на моїм віку зустрілись,
І кожен з них мені дарунком долі був,
Всі ці дарунки у душі моїй селились,
І радує її все те, що я здобув.

Нерідко задував у душу вітер лютий,
Та я звикав терпіть негоду й холоди,
Стрічались мені, як голки, гострі люди,
Але й за них я долі дякував завжди.

Вона така у мене, як і поряд в інших,

Тому не гнусь, щоб до кінця її нести,
Не ремствую даремно, бо вона не гірша,
Уміть лиш треба в вузол туго все сплести.

Жалкую лише, що не завжди вмів давати
Не менше, ніж одержував від інших сам,
Собі завжди всі хочуть більше діставати,
Адже, на жаль, своя сорочка ближче нам.

Не все, чому ще бути на віку, зустрілось,
Тому чекати треба завжди, кожну мить
Всього, що нам, можливо, доля затаїла,
Питання не стоїть: хотіть чи не хотіть.

Дата написання вірша: 2021-01-05